

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการติดตามข่าวในสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ เป็นต้นว่า หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ หรือโทรทัศน์ มักจะปรากฏข่าวนักเรียนนักศึกษาขกพวกตักัน ทำร้ายกัน ทำลายตนเองและผู้อื่น ตลอดจนการก่อคดีอาชญากรรมต่าง ๆ อยู่เสมอและมีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น ข่าวเหล่านี้เป็นที่สนใจของบุคคลหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตำรวจ ผู้ปกครองและครู ซึ่งเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับพฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านั้น นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งถึงอนาคตของการพัฒนาประเทศ ถ้าหากเด็กและเยาวชนของประเทศไทยมีพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกในรูปของการทำลายมากกว่าที่จะเป็นพฤติกรรมที่สร้างสรรค์แล้ว ก็เป็นที่เชื่อแน่ว่าการพัฒนาประเทศโดยรวมจะมีปัญหา ทำให้ไม่อาจพัฒนาประเทศไปในทิศทางที่ต้องการเพื่อความเจริญก้าวหน้าได้เพราะต้องคอยแก้ปัญหาของประชาชนที่เป็นกำลังสำคัญของประเทศอยู่ตลอดเวลา

สุธีรา (2534) กล่าวว่า "พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นเหตุุมาซึ่งความเดือดร้อนวุ่นวายทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น ซึ่งถ้าพฤติกรรมก้าวร้าวนี้เกิดขึ้นในโรงเรียนด้วยแล้วจะเป็นการทำให้เกิดการรบกวนการเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นอย่างมาก ทำให้การดำเนินการสอนของครูเป็นไปโดยไม่ราบรื่น" ผู้แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านั้นอาจจะให้การแสดงออกทางกายหรือทางวาจาในการทำร้ายผู้อื่นได้ ดังที่ แมคเนล (McNail, 1970) กล่าวว่า "การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย ได้แก่ การต่อสู้กับผู้อื่น เตะ ต่อย ผลักและรังแกผู้อื่น ส่วนการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ได้แก่ คำด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย ใช้คำพูดเยาะเย้ยถากถาง ข่มขู่ พุดสบถสาบาน ทะเลาะกับผู้อื่น" จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่รบกวนความสงบในห้องเรียน ขัดต่อระเบียบวินัยของโรงเรียน ซึ่งถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเช่นนี้แล้วจะเป็นการสร้างปัญหาอย่างมาก ดังที่มานะ (2514) กล่าวว่า "พฤติกรรมก้าวร้าวที่เป็นปัญหถ้ามีการแสดงออกในลักษณะที่รุนแรงและบ่อยครั้ง จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อสังคมส่วนรวม เป็นอุปสรรคขัดขวางการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้อของบุคคลอื่นให้ต้องหยุดชะงักไปอีกด้วย"

การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ 3 แห่ง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 เขตกรุงเทพมหานครและนครปฐมของธารง และคณะ (2528) พบว่านักเรียนมีระดับความก้าวร้าวดังแสดงไว้ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6

ในเขตกรุงเทพมหานครและนครปฐม

ระดับความก้าวร้าว	ความหมาย	จำนวน	ร้อยละ
0	ไม่มี	176	26.61
1	ขนาดน้อย	267	38.86
2	ขนาดปานกลาง	128	18.60
3	ขนาดมาก	89	<u>12.00</u>
4	ขนาดมากที่สุด	27	<u>3.90</u>

ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ระดับความก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่างมีระดับความก้าวร้าวมากที่สุด ร้อยละ 3.90 และขนาดมากร้อยละ 12.00 ซึ่งรวมกันทั้ง 2 ระดับแล้วเท่ากับร้อยละ 15.90 ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมแสดงออกที่รุนแรงกว่าปกติ อาจจะโดยการทําร้ายตัวเอง สัตว์เลี้ยงหรือบุคคลอื่น พฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสียหายและเป็นอันตรายต่อบุคคลและสังคมเป็นอย่างยิ่ง นักจิตวิทยาถือว่าพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับรุนแรงนี้เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เป็นพฤติกรรมที่ปรับตัวไม่ได้ (Baker and Holzworth, 1961) คนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูง เป็นคนที่ขาดการควบคุมตนเองและทำลายล้างสิทธิผู้อื่น (Goldstein, 1975) นอกจากนี้พฤติกรรมก้าวร้าวในวัยเด็กอาจพัฒนาเป็นพฤติกรรมอาชญากรรมในวัยผู้ใหญ่ (Eron, 1983)

จากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว ทำให้ทราบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กนักเรียน เกิดจากสาเหตุต่าง ๆ หลายสาเหตุ ความคิดหรือความรู้สึกที่มีต่อตนเองของนักเรียน อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าว เพราะความคิดหรือความรู้สึกที่มีต่อตนเอง

จะส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรม ในทางจิตวิทยาเรียกความคิดหรือความรู้สึกที่มีต่อตนเองนี้ว่า "มโนภาพแห่งตน" (Self-Concept) ซึ่งมีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายคนได้ศึกษาเรื่องนี้เป็นต้นว่า อาไฟ (2515) ได้กล่าวถึงความสำคัญของมโนภาพแห่งตนไว้ว่า "พฤติกรรมทุกอย่างที่มนุษย์แสดงออกมาเป็นผลจากความนึกคิดเกี่ยวกับตน มีอิทธิพลต่อทัศนคติ ความคิด ความรู้สึกความเข้าใจต่าง ๆ ตลอดจนการปรับตัวของคน" นอกจากนี้ยังเน้นถึงความสำคัญของความคิดเรื่องตนในการที่จะช่วยให้เราเข้าใจพฤติกรรม ทำนายพฤติกรรมและเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้อื่น ประเทือง (2520) กล่าวว่า "นักจิตวิทยาพบว่าคนที่มโนภาพแห่งตนดี มักจะมีมโนภาพแห่งตนดีต่อผู้อื่นด้วย คนที่ยอมรับตนเองก็มีการยอมรับผู้อื่นด้วย ตรงกันข้ามคนที่มโนภาพแห่งตนไม่ดีต่อผู้อื่นมักจะมีมโนภาพแห่งตนไม่ดีต่อตนเองด้วย" ดังนั้นการศึกษามโนภาพแห่งตนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จะทำให้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดหรือสภาพจิตภายในของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เข้าใจพฤติกรรมของนักเรียนได้ดีและเข้าถึงตัวนักเรียนได้อย่างใกล้ชิด

การอบรมเลี้ยงดูในสถาบันครอบครัว บิดา มารดาหรือผู้ปกครองนอกจากจะเป็นผู้กำหนดแล้วยังมีบทบาทสำคัญยิ่งในการช่วยเหลือหล่อหลอมบุคลิกภาพของเด็กตั้งแต่เล็กจนโต ซึ่งละม้ายมาศ (2504) ได้ทำการสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความต้องการพื้นฐานทางจิตใจ และปฏิกิริยาของเยาวชนไทยและญี่ปุ่น ได้รายงานไว้ว่า เยาวชนไทยที่ประพัตติผลด้วยกรณีต่าง ๆ นั้น มีสาเหตุอันเนื่องมาจากสภาพของครอบครัวและผู้ปกครองขาดการเอาใจใส่ในการควบคุมอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนลูกในทางที่ถูกที่ควร และ สุรางค์ (2524) ได้สรุปสาเหตุที่ทำให้เด็กก้าวร้าวโดยเกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูไว้ดังนี้ คือ

1. เนื่องจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองรักและตามใจลูกมากเกินไป ทำให้เด็กหวังและต้องการจะได้สิ่งต่าง ๆ จากเพื่อนให้ตามใจตนเอง เช่นเดียวกับการได้รับจากบิดามารดา
 2. บางครั้งบิดามารดาหรือผู้ปกครอง บังคับเข้มงวดกวดขันมากเกินไป ทำให้เด็กเก็บกดความรู้สึกที่ไม่พึงพอใจไว้ แล้วมาแสดงกับเพื่อน ๆ หรือผู้อื่น
 3. เด็กรู้สึกขาดความรัก ความอบอุ่นจากบิดามารดา ทำให้ไม่มีความสุข
- จึงเห็นได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก

เด็กวัยมัธยมศึกษาตอนต้นมีอายุระหว่าง 13-17 ปี เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียน และยังอยู่ในการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เออซูเบล (Ausubel, 1959:อ้างถึง-

ใน นาสิววรรณ, 2532) กล่าวว่า "เด็กวัยนี้เป็นช่วงของวัยรุ่น ซึ่งมีบทบาทแห่งตนจะคงที่แต่ อาจจะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เพราะมีประสบการณ์มากขึ้น" การเปลี่ยนแปลงตามพัฒนา- การอาจก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์และสังคม อันจะส่งผลมายังการปรับตัวของวัยรุ่น ซึ่งถ้าหากมี การปรับตัวที่ดีก็จะเป็นวัยรุ่นที่มีบทบาทแห่งตนไปในทางที่ดี ไม่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทาง สังคมตามมา แต่ถ้าเด็กวัยนี้ปรับตัวได้ไม่ดีก็อาจส่งผลสืบเนื่องไปยังช่วงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งยากต่อการ ปรับตัวและจะทำให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา ดังนั้นเด็กวัยนี้จึงควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษ เพื่อที่จะได้ให้ความช่วยเหลือหรือส่งเสริมพัฒนาการที่ดีทั้งทางร่างกายและจิตใจได้ทันทั่วทั้งที่เป็น การวางรากฐานที่ดีทางสังคมและอารมณ์ให้แก่เด็กต่อไป

จากเหตุผลและแนวคิดดังกล่าว ในฐานะที่ผู้วิจัยทำงานเกี่ยวข้องกับการให้การศึกษาแก่นักเรียนของโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ- ประถมศึกษาแห่งชาติ และมีความสนใจเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ผู้วิจัยจึงต้องการ ทราบมโนภาพแห่งตน และการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวว่าเป็น อย่างไร แตกต่างจากนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไปหรือไม่อย่างไร ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ อาจนำไปเป็นข้อมูลสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปเป็นแนวทางปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนและ พัฒนามโนภาพแห่งตนของนักเรียนรวมถึงการให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมให้เด็กพัฒนาบุคลิกภาพได้เหมาะสมเป็นบุตรที่ดีของครอบครัว และเป็นพลเมืองที่ดีมี คุณภาพของสังคมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนในด้านต่าง ๆ ระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรม ก้าวร้าวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป

1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้แบบการให้การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรม ก้าวร้าวของนักเรียน

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบแบบการให้การอบรมเลี้ยงดู ตามการรับรู้ระหว่างนักเรียนที่มี พฤติกรรมก้าวร้าวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป

1.2.4 เพื่อเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนในด้านต่าง ๆ ระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรม ก้าวร้าวที่รับรู้การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

1.2.5 เพื่อเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนในด้านต่าง ๆ ระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไปที่รับรู้การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากรที่เป็นเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 1,414 คน

1.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่เข้าในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ได้กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 90 คน และกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป จำนวน 90 คน รวมทั้งสิ้น 180 คน

1.3.3 ตัวแปรที่ศึกษา

1.3.3.1 ตัวแปรอิสระ คือ พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน และพฤติกรรมปกติทั่วไปของนักเรียน

1.3.3.2 ตัวแปรตาม คือ การรับรู้มโนภาพแห่งตนและการรับรู้การอบรมเลี้ยงดูของนักเรียน

1.4 ขอบจำกัดของการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถสรุปครอบคลุมไปยังประชากรอื่น ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

1.5 สมมติฐานการวิจัย

จากแนวคิด ทฤษฎี และผลงานการวิจัยที่ได้ศึกษา ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1.5.1 นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป มีมโนภาพแห่งตนในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน

1.5.2 การรับรู้การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน

1.5.3 นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป รับรู้การอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบแตกต่างกัน

1.5.4 นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวที่รับรู้การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีมีรูปภาพแห่งตนในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน

1.5.5 นักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไปที่รับรู้การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีมีรูปภาพแห่งตนในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายหรือนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์

1.6.2 พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การกระทำที่รุนแรงไปจากปกติ เพื่อปลดปล่อยความเครียด ระบายความคับข้องใจของตนเอง แต่เป็นการกระทำที่ทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดเสียหาย หรือมุ่งร้ายผู้อื่นทั้งที่เจตนา และไม่เจตนา แสดงออกได้ทั้งทางกาย เช่น การทำร้ายร่างกายหรือทางวาจา เช่น การพูดเยาะเย้ย ซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกมานั้นจะมีระดับความรุนแรงที่ต่างกัน งานวิจัยนี้ถือเอาการประเมินพฤติกรรมนักเรียนของอาจารย์ประจำชั้น จากคู่มือการคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป ซึ่งสามารถแบ่งพฤติกรรมของนักเรียนได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1.6.2.1 นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง นักเรียนที่อาจารย์ประจำชั้นได้ประเมินพฤติกรรมแล้วตัดสินว่า มีพฤติกรรมก้าวร้าวมากที่สุดในห้องเรียน

1.6.2.2 นักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป หมายถึง นักเรียนที่อาจารย์ประจำชั้นได้ประเมินพฤติกรรมแล้วตัดสินว่า มีพฤติกรรมก้าวร่วมน้อยที่สุดในห้องเรียน

1.6.3 มโนภาพแห่งตน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองและการประเมินตนเองให้เกิดความเข้าใจ ความรู้สึก ทศนคติต่อตน ทั้งในด้านที่เป็นจริงและไม่เป็นจริง ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ที่ได้จากประสบการณ์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามมโนภาพแห่งตนของเพียร์สและแฮร์ริส (The Piers-Harris Children's Self-Concept Scale) แปลเป็นภาษาไทยและปรับปรุงโดย จุไรรัตน์ (2513) และปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้โดยผู้วิจัย

ซึ่งจะสอบถามการรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อตนเอง 7 ด้าน ดังนี้

1.6.3.1 ด้านพฤติกรรม หมายถึง ผลรวมของความรู้สึกนึกคิดความเชื่อที่นักเรียนมีต่อการแสดงพฤติกรรมของตนในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม

1.6.3.2 ด้านสภาพทางสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในเรื่องการเรียน และความเป็นอยู่ภายในโรงเรียน

1.6.3.3 ด้านรูปร่างลักษณะและคุณลักษณะ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองในด้านรูปร่างและลักษณะโดยส่วนรวมของตน ด้านลักษณะท่าทางการพูดจาและรูปร่างหน้าตา

1.6.3.4 ด้านลักษณะความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกที่ตนเองมีเรื่องกลุ้มใจ อยู่เสมอ มีความกลัวในเรื่องต่าง ๆ โดยไม่มีเหตุผล ทำให้นักเรียนตึงเครียด ไม่สบายใจ

1.6.3.5 ด้านความเป็นคนน่านิยม หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อตนเองในด้านการยอมรับของเพื่อน ๆ ทั้งเพื่อนหญิงและเพื่อนชาย

1.6.3.6 ด้านความสุขและความพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อตนเองในด้านความเป็นอยู่ ความสมหวัง และความพอใจในสถานการณ์ที่ตนประสบ

1.6.3.7 ลักษณะรวม หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่นักเรียนมีต่อตนเองรวมจำนวน 6 ด้านที่กล่าวมา

1.6.4 การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การรับรู้ หรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อวิธีการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อตัวนักเรียนในการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งแบ่งการอบรมเลี้ยงดูได้ 3 แบบ คือ

1.6.4.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดู ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกว่า ตนถูกเกลียดชัง ไม่เป็นที่ยอมรับ ไม่ได้ได้รับความยุติธรรม ไม่สนใจความรู้สึกของตน ใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรงตามอารมณ์ ดุด่าตีเตือนโดยไม่ให้คำแนะนำหรือร่วมมือช่วยเหลือในโอกาสอันควร ไม่ให้ความสนใจเป็นกันเองและปล่อยปละละเลยความเป็นอยู่ของตน

1.6.4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดู ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกว่า ตนเองได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ให้การยอมรับความสามารถและความคิดเห็น ตลอดจนให้ความรัก ความอบอุ่น เป็นกันเอง ให้ความสำคัญ

ร่วมมือช่วยเหลือในโอกาสอันควร และเปิดโอกาสให้ตนเองมีอิสระเป็นตัวของตัวเอง ไม่เข้มงวดจนเกินไป

1.6.4.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้การอบรมเลี้ยงดู ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกว่า ตนไม่มีอิสระที่จะไปไหนหรือทำอะไรด้วยตนเองต้องปฏิบัติตามความเห็นชอบของบิดามารดาหรือผู้ปกครองทุกเรื่อง ถูกควบคุมและอยู่ในสายตา หรือความคุ้มครองป้องกันช่วยเหลือจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองตลอดเวลา

ซึ่งสามารถวัดและตัดสินได้ว่า นักเรียนรับรู้วิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นไปแบบใดโดยการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูและใช้เกณฑ์พิจารณาตัดสินของถัน (2517) ซึ่งปรับปรุงให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยโดยผู้วิจัย

1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.7.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป เป็นผลจากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนของอาจารย์ประจำชั้น ซึ่งเป็นผู้ที่รู้จักและใกล้ชิดกับนักเรียนในความรับผิดชอบเป็นอย่างดี และตัดสินพฤติกรรมของนักเรียนโดยอาศัยคู่มือการคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไปเป็นหลัก

1.7.2 แม้ว่าการรับรู้ เป็นการสันนิษฐานที่รู้ได้เฉพาะตนเอง ผู้อื่นอาจล่วงรู้ได้ก็ตาม แต่โดยการบอกเล่าและการสื่อสารซึ่งกันและกัน ก็อาจทำให้ล่วงรู้ได้ ฉะนั้นผู้วิจัยเชื่อว่าเราสามารถวัดการรับรู้สภาพแห่งตน การรับรู้การอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนได้ด้วยการตอบแบบสอบถามที่ปรับปรุงโดยผู้วิจัย

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 เพื่อจะได้ทราบว่าสภาพแห่งตนในด้านต่าง ๆ การรับรู้การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครองแบบต่าง ๆ พฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมปกติทั่วไป มีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ อย่างไร

1.8.2 เพื่อนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม และเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

1.8.3 ความรู้ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะนำไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพ
แหล่งต้นของนักเรียน และการอบรมเลี้ยงดูบุตรของบิดามารดาเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาบุคลิก-
ภาพได้อย่างเหมาะสมต่อไป